

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Romualda Spyt

w sprawie z wniosku J. W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 15 marca 2012 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu
Pracy i Ubezpieczeń Społecznych [...]
z dnia 14 lipca 2011 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2. oddala wniosek pełnomocnika ubezpieczonego w przedmiocie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Ubezpieczony J. W. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 14 lipca 2011 r.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego - art. 3 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2002 r. Nr 199, poz. 1673 ze zm.), polegające na błędnym rozumieniu ustawowej przesłanki tego przepisu, tj. „przyczyny zewnętrznej” i przyjęciu, że „udar mózgu jest schorzeniem samoistnym”, jak również poprzez

wykluczenie by praca powodowała pogorszenie istniejącego stanu zdrowia, a także obrazę przepisów prawa procesowego, tj.: art. 286 k.p.c. w związku z art. 278 § 1 k.p.c., mającą wpływ na treść wyroku, polegającą na samodzielnym rozstrzygnięciu przez Sąd zagadnień medycznych wymagających wiadomości specjalistycznych w sytuacji dużych rozbieżności w opiniach biegłych sądowych, naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c., mające istotny wpływ na treść wyroku, polegające na pominięciu ustalenia, na jakich dokumentach i dowodach biegły lekarz neurolog i biegli lekarze medycyny pracy oparli swoje opinie, skoro z dokumentów leczenia ubezpieczonego przed wypadkiem, zgromadzonych w aktach, nie wynika by kiedykolwiek był on leczony na nadciśnienie tętnicze, miażdżycę naczyń lub by w przeszłości przebył jakiegokolwiek urazu głowy oraz na pominięciu dowodu i dokumentacji badań profilaktycznych ubezpieczonego, z których wynika, że brak było jakichkolwiek przeciwwskazań do zatrudnienia na jego stanowisku pracy.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, gdyż „prawidłowe zastosowanie art. 3 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych w ustalonym stanie faktycznym wymaga wykładni obowiązujących przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości w szczególności zdefiniowania ustawowej przesłanki „przyczyny zewnętrznej” powodującej wypadek przy pracy, w orzecznictwie bowiem nie ma dokładnego określenia przyczyny zewnętrznej, w przypadku zaistnienia udaru mózgu u osób, które zostały dopuszczone do pracy, bez stwierdzenia u nich jakiegokolwiek chorób lub mimo występowania u nich schorzeń wewnętrznych i traktowania przez pracodawcę tych osób, jak osoby bez schorzeń wewnętrznych, istnieją poważne rozbieżności w orzecznictwie zarówno Sądu Najwyższego, jak też sądów niższych instancji, w zakresie schorzenia samoistnego, jako przyczyny zewnętrznej wypadku w rozumieniu ustawy wypadkowej”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wnioski o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Skarżący powołuje się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia o treści przytoczonej wyżej. Zwrócić należy jednak uwagę, że kwestia „przyczyny zewnętrznej” wypadku przy pracy w rozumieniu art. 3 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, była przedmiotem licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego, przytoczonych zresztą w skardze. Nie można więc uznać, że w sprawie występuje zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii prawnej prezentowanej przez skarżącego i wyraził swój pogląd w licznych wcześniejszych orzeczeniach co do interpretacji wskazywanych w podstawach kasacyjnych przepisów (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, LEX nr 523522 oraz z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNAPiUS - wkładka z 2003 r. nr 13, poz. 5). Podkreślenia wymaga to, że nie spełnia warunku z art. 398⁴ § 1 pkt 3 w związku z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wskazanie w skardze kasacyjnej zagadnienia prawnego, które dotyczy zastosowania w sprawie konkretnego przepisu, a nie abstrakcyjnego problemu związanego z jego wykładnią (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2007 r., I UZ 47/06, OSNP 2008 nr 7-8, poz. 11), a do tego w istocie sprowadza się przedstawiany przez skarżącego problem.

Wbrew również twierdzeniu skarżącego, w sprawie nie występuje potrzeba dokonania wykładni prawnej przepisów budzących poważne wątpliwości interpretacyjne w celu zdefiniowania ustawowej przesłanki wypadku przy pracy wynikającej z art. 3 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, tj. przyczyny zewnętrznej. Kwalifikacja udaru mózgu jako wypadku przy pracy jest rezultatem oceny materiału dowodowego i ustaleń faktycznych w każdej konkretnej sprawie. Nie można więc zasadnie twierdzić, że zakwalifikowanie związanego z pracą

zdarzenia raz jako spowodowanego przyczyną zewnętrzną (rozumianą jako współprzyczyna wystąpienia zdarzenia w zbiegu z przyczyną wewnętrzną – schorzeniem samoistnym), innym razem jako pozbawionego tej cechy, dowodzi rozbieżności orzecznictwie. W przywołanych skardze wyrokach Sądu Najwyższego wypowiedane poglądy wyrażane były na podstawie zindywidualizowanych stanów faktycznych, między którymi nie można stawiać znaku równości.

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.

W odniesieniu do wniosku w przedmiocie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu należy stwierdzić, że - zgłaszając ten wniosek - pełnomocnik ubezpieczonego, autor skargi kasacyjnej, nie złożył oświadczenia, iż żądane koszty nie zostały zapłacone w całości lub w części. Tymczasem - zgodnie z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) - oświadczenie to jest nieodzownym elementem uzasadnienia wniosku o przyznanie kosztów, stanowiącym przesłankę do przyjęcia, że praca adwokata lub radcy prawnego nie została wynagrodzona, a zatem, iż zachodzi podstawa poniesienia kosztów z tego tytułu przez Skarb Państwa na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (jednolity tekst: Dz.U. z 2002 r. Nr 123 poz. 1058 ze zm.). Niezłożenie przez pełnomocnika wskazanego oświadczenia nie stanowi braku formalnego pisma, lecz brak w zakresie uzasadnienia wniosku, toteż nie podlega ewentualnemu uzupełnieniu w trybie art. 130 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 października 1998 r., II CKN 687/98, OSNC 1999 nr 3, poz. 63).